

Sygn.akt III AUa 837/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Teresa Suchcicka

Protokolant: Ewa Daniluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2019 r. w B.

sprawy z odwołania K. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 października 2018 r. sygn. akt III U 67/18

oddala apelację.

SSA Bożena Szponar- Jarocka SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka

Sygn. akt III AUa 837/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 grudnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił K. M. (1) przeliczenia emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia z okresu maj 1989 – czerwiec 1990 r. zatrudnienia na podstawie umowy agencyjnej w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w S..

Sąd Okręgowy w Suwałkach, który rozpoznawał odwołanie K. M. (1) od tej decyzji, wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję i emeryturę K. M. ustalił na kwotę 1592,51 zł. brutto przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 65,55%, okresów składkowych 398 miesięcy i nieskładkowych 19 miesięcy (pkt 1.), zaś w pkt 2. przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. do rozpoznania złożony w toku postępowania sądowego wniosek K. M. z dnia 10 września 2018 r. o wyrównanie emerytury.

Z ustaleń Sądu wynikało, że K. M. (1) ma ustalone prawo do emerytury od dnia 13 kwietnia 2003 r., zaś od 2009 r. do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia została przyjęta podstawa wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (62,40%).

W dniu 28 listopada 2017 r. K. M. złożyła wniosek o ponowne przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia, dołączając szereg dokumenty – kserokopie kalkulacji finansowych za okres zatrudnienia w (...) w S. na podstawie umowy agencyjnej od maja 1989 r. do czerwca 1990 r. Organ rentowy odmówił uwzględnienia w/w dokumentów, gdyż nie wynika z nich, jaka była podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za sporny okres. ZUS w odpowiedzi na odwołanie wskazał, iż wnioskodawczyni przedłożyła jedynie umowę agencyjną, kalkulacje oraz świadectwo pracy, a dokumenty te nie mogą być uznane za środek dowodowy w postępowaniu przed organem rentowym w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek za w/w okres.

Sąd I instancji podkreślił, iż w sprawie były dwa sporne okresy zatrudnienia: od 1 listopada 1979 r. do 31 marca 1982 r. w Gminnej Spółdzielni (...) w S. (umowa o prowadzenie punktu sprzedaży detalicznej na warunkach zlecenia jako agent – sprzedawca) i od 29 maja 1989 r. do 30 czerwca 1990 r. w (...) w S. (umowa o prowadzenie na warunkach zlecenia punktu sprzedaży detalicznej jako agent sklepu w pełnym wymiarze czasu pracy). Oba powyższe okresy zostały zaliczone przez ZUS jako okresy składkowe. W ocenie Sądu, za te okresy należało przyjąć do podstawy wymiaru emerytury najniższe wynagrodzenie w gospodarce (art. 15 ust. 2ª ustawy emerytalnej), do dnia 31 grudnia 1989 r., zaś od 1 stycznia do 30 czerwca 1990 r. – 60% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości w celu wyliczenia wartości kapitału początkowego i emerytury, i podzielił w całości wskazane w opinii wartości. W rezultacie w/w wzrósł do 65,55%, a wysokość emerytury – do kwoty 1592,51 zł. Równocześnie zgłoszone w toku procesu żądanie wyrównania emerytury przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.

Apelację od powyższego wyroku w części, w której Sąd przyjął wynagrodzenie minimalne pracowników w kwocie 199.822,58 zł. za okres zatrudnienia wnioskodawczyni w (...) w S., wykonywanego na podstawie umowy agencyjnej od dnia 29 maja do dnia 31 grudnia 1989 r. złożył organ rentowy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 15 ust. 2ª ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 poz.1270, ze zm.) poprzez przyjęcie przez Sąd, iż do ustalenia podstawy wymiaru emerytury za sporny okres zatrudnienia należy przyjąć wynagrodzenie w wysokości minimalnego wynagrodzenia pracowników, podczas gdy w spornym okresie wnioskodawczyni nie pozostawała w stosunku pracy.

Wskazując na powyższe, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanej części poprzez przyjęcie, że wynagrodzenie za okres zatrudnienia wnioskodawczyni na podstawie umowy agencyjnej od dnia 29 maja do dnia 31 grudnia 1989r. wynosiło o zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji.

Na etapie postępowania apelacyjnego przedmiotem sporu było to, czy za okres zatrudnienia K. M. od 29 maja do 31 grudnia 1989 r. na podstawie umowy agencyjnej w (...) w S., w sytuacji braku dokumentów dotyczących wysokości uzyskanego wynagrodzenia, można przyjąć najniższe wynagrodzenie pracowników, obowiązujące w ówczesnym czasie. Przypomnieć należy, iż w w/w okresie obowiązywała umowa agencyjna zawarta pomiędzy (...) w S. a K. M., zgodnie z którą wnioskodawczyni miała prowadzić punkt sprzedaży czynny w godzinach od 10.00 do 18.00, co oznacza pełny wymiar czasu pracy obowiązujący pracowników.

W myśl § 3ª rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wykonania ustawy o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, w brzmieniu obowiązującym od 17 maja 1982 r. (Dz.U. z 1975 r. Nr 46 poz.250, zmiana Dz.U. z 1982 r. Nr 13 poz.102), jeżeli czas pracy określony w umowie odpowiada co najmniej pełnemu wymiarowi czasu pracy obowiązującego pracowników jednostki gospodarki uspołecznionej, która zawarła umowę, podstawa wymiaru składek

na ubezpieczenie ustalone stosownie do §2 i §3 ust.1 nie może być niższa od kwoty najniższego wynagrodzenia w gospodarce społecznej.

W świetle powyższego przepisu Sąd I instancji miał pełne podstawy do tego, aby za okres od dnia 29 maja do dnia 31 grudnia 1989 r. przyjąć najniższe wynagrodzenie obowiązujące pracowników w tym okresie. W tej sytuacji zarzut apelacyjny, iż zaskarżony wyrok narusza przepis prawa materialnego – art. 15 ust. 2ª ustawy emerytalnej, nie może się ostać.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.-

SSA Bożena Szponar- Jarocka SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Teresa Suchcicka